

fastan í sínar heitu kenslur. Sum eitt skyggi tok hon meg inn í sitt æl og gjordi hvønn trevli á mær vatan. Sum nykurin gandaði hon meg við sinum tolandi, innsu eygum og kramutu fingrum. Og eg lat hana. Eg elskaði at lata hana.

- Kom!

Hon tók í armin á mær og dró meg afturum ein stóran stein. So legði hon seg niður í tað vata grasið, og togaði meg niður til sín.

Tá eg hugdi rúndan um meg á eg, at alt umskaptist. So hvørt sum tann vakra solskinsvandin bleiv vat, fór malingin at renna. Liturin blandast og gjordust oklárir. Náttúran var ikki spök og rolig meira, men bleiv vill og gatufór. Tann einfaldi, glaði og litríki frimodurin bleiv til ein dokkan, loyndarfullan ingálv.

Uppi á himmalinum fóru stór, ogvuglig skyggi at berjast um valdið. Nokur voru myrk og hottandi, nokur voru ljós og lovandi, og upp í millum tey sást summastaðni tann blái himmalin, sum bara fyrri eini litlari lotu síðani hevði verið so mikil og blíður. Nú var hann umskaptur til ein stórslygjan, villan og veldugan vígvoll.

Tað var, sum slepti náttúran nokrum duldu kreftum leysum. Tann óseki sunnudagsvakurleikin hvary, og tað graa, dovna ælið vakti nakað, sum ikki sást í tí bjarta solarljósinum. Nakað, sum ikki var mult og gevandi, men sum kravdi og legði undir seg.

Einki var tað sama í regninum. Í staðin fyrri tá flogvu solarluftina, sum bara kindi ollum uttan at óroga nakað, bar lotið nú tað kalda regnið við sær. Og tað trongdi inn í alt sum var fyrri og gjordi tað til sitt.

Og Nólsoyggin var ikki longur nokur gomul, rolig boga. Hon var í tí tryggju myndini blivin til eina unga, livshugaða gentu, sum stolt og opið og

uttan at blúgvast spenti síni sterku bróst upp úr sjonum.

Nú var einki sum ansaði eftir okkum meira. Knappliga løgu vit út í villum viddum, har alt kundi henda.

Eisini í Mariu var nakað dult komið til sjóndar. Í andlitinum sá eg tann sama kærleikan sum í aðni, men tað var ikki milt og róligt meira. Eins og tey ljós og tey myrku skyggini fyltu himmalin, fyltist hennara sál av ljósum, lottum kærleika og vátari, krevjandi girnd.

Hon bleiv eigilgari, jú vátari hon bleiv. So hvørt sum kjólin seig regndroparnar í seg, klistraðist hann inn at kroppinum og hennara vökr, bleivtu bróst vistu seg varliga, men lokkandi og stolt fyrri mær gjøgnum tað tunna, bláu klæðið.

Hennara vakurleiki var ikki mildur og reinur longur. Hann var ikki bara gevandi, men steig sterkur og kontantur fram og kravdi sín rætt.

- Nú, Niclas! Her! Eingin kemur. Kom! Har er ein eftir í lummanum hjá tær, teskaði hon.

Kvikliga gjordi eg tað, sum gerast skuldi, aðrenn tað seinsta sindrið av fornufti hvaryr heysinum.

So var bara Maria til - og sum ein magnet dró hennara elektriski kroppur meg inn til sín.

Eg kroysti hana fast inn at mær, og merkti hvussu hon fylti meg við ollum teimum livandi, sveimandi kenslunum, hon var full av. Og tá eg fann varrnarar, eg elskaði so nógv, smakkaði tær av hesum kenslum. Tær smakkaði av regni og vindi og vatnum boi.

Hon ringdi seg sum ein nyfingin allur í grasinum undir mær, men eg tók um andlitid á henni og helt fast um tað til hon lá heilt still. Meðan vit hugdu djupt inn í eygum á hvørjum øðrum, lat eg meg síðani spakuliga sokka inn í hana. Tað var sum tveir

regndropar, sum rordu hvor við annan. Aftur runnu vit saman í eitt, og aftur runnu vit saman við teirri vátu natturuni, sum var rúndan um okkum.

So krotti Maria seg í meg, tendraði alt í mær, sum tendrast kundi, og tók meg við sær út í rúndina við nógvum ferð.

Hon sá út, sum var hon komin beint úr eini ævintýrbók. Nakrir regnvátir, myrkir lokkar hingu niður fyrri andlitid á henni, og gjordu tað meira gatufór og erotisk enn nakrantíð. Og tá solin breyt sær veg niður millum tvey skyggi, skygdi gleman í hennara myrku eygum, og tey lystu út millum lokkarnar og blivu vill sum í eini illari kettu.

Hon kravdi meg allan, her og nú. Og tá ein lota var farin, seig hon alla kraft úr mær. Ferðin bleiv óvógv fyrri meg, og í frium falli dalaði eg sætur niður aftur á jorðina.

Ikki fyrr enn eg tá fall aftur til ró, gav eg mær far um, at tað var farið at regna verri, enn tað hevði gjørt. Maria var blivin á kroppi - men regnið var sum bensin á tann eldin, sum framvegis brann í henni. Og eg var tann utvaldi brandmaðurin, sum fekk tað edilugu uppgávuna at slökkja hann.

Tað var sum hjá einum barni at fáa risalamang jólaaftan. Eg var meira enn mettur - men nú byrjaði tað spennandi. Mandlan skuldi finnast - men eg mátti leita varliga, so eg ikki breyt hana. Og so skuldi hon goymast, til einki var eftir.

Bróstin í Mariu vistu seg nú heilt opið, osmæðin og sjálvsikkur fyrri mær, og tá eg kysti tey gjøgnum tann vata kjolan, merkti eg, hvussu ein litil skjalvði fór gjøgnum kroppin á henni.

Hon var min. Fullkomiliga min.

Eg kindi henni blidliga eina lotu, so andadratturin aftur bleiv sum tær smáu aldurnar í taranum. Men tá eg lyfti kjolanum og varliga kysti sjálva

kelduna, allar tær heitu kenslurnar runnu frá, var tað sum at kyssa hennara nakna hjarta. Hvarja ferð eg rordi við hana, var tað sum um ein bylgja av elektriskum geislum skolaði gjøgnum kroppin á henni. Og so bleiv andadratturin tívandi sum skúmandi brim.

Í eina góða, dýrabara lotu stýrdi eg henni inn og út úr briminum, til eg til endans rendi hana mitt inn í tey villastu brotini, har eingin fekk stýrt nokrum, har náttúran ráddi pura einsamoll.

Tær duldu krefturnar, sum leikaðu í henni, sást eina litla lotu heilt tvøuliga. Tær tóku hana alla sum hon var og spentu hana upp úr bonum. Hon gav eitt litid skriggj frá sær - og so sleptu tær henni. Saman við skrigginum livurvu tær upp í himmalin.

Í somu lotu breyt solin sær fyrri seinastu ferð veg niður millum tvey skyggi - og hesaferð eydnaðist henni at lokka ein kraftigan ælaboga út úr regninum. Í nokur fá sekund spenti hann litfagur og stoltur ryggin úr sær uppi á himmalinum, aðrenn hann aftur hvaryr inn í tað gráa regnið.

Maria lá einaferð afturat útlugvað og lukkulig við afturlætum eygum í tí vata grasinum og smilust uppá meg.

Men bara eina litla lotu. Tað var blivið kalt. Eg togaði hana upp til min, og vit fóru skundsliga leiðandi niðanefir.

Tað var sigið samanum. Tað fór at bliva heilt grátt. Samregn. Men meðan vit gingu á eg nakað, eg aldrin hevði sæð fyrr. Tað gráa var fult av litum! Tað var gjørt úr ælaboganum!

Og niðri við sjóvarmálan visti eg, at aldurnar framvegis spældu við tarablotini. Drøgu tey varliga til sín og skumpaðu tey frá sær, blidliga argandi, aftur og fram, aftur og fram. Og uttan nakrantíð at sleppa teimum heilt.

Lesarabrev

Hvar bleiv nýggja Sandoyar-skipið av?

Harra blaðstjóri, Tað er hugaligt at hoyra landsstýrismannin í samferðslumálum sláa fast, at samferðslutrupulleikarnir millum Streymoy og Vágarnar skulu loysast so at siga her og nú. Tað er einki dulmál, at einki er meira neyðugt enn júst at fáa loyst handa samferðsluspurningin. Og tað eiga vágafólk at fáa fullan stuðul.

Tað skal vera legið, um Sam lýkur øll trygdarkrøv, og illa dugir undirritandi at hugsa sær, hvussu staðan hevði verið, um eldur kom í skipið oman-deks og einasti møguleiki hevði verið at sloppið upp úr salongini um hasi litlu mannholni.

Sam hevur siglt um Skopunarfjørð og er hann illa hóskandi um Vestmannasund, ja, hvat tá um Skopunarfjørð?

Nú talan er um at fáa nýggja strandfaraskip, so seta vit í Sandoynni sjálvandi spurningin til tykkara sum avvarðar. Hvat bleiv av skipinum, sum er ætlað til farleiðina Streymoy-Sandoy?

Eru ikki fleiri milliönir settar av til júst hetta skipið?

Tróndur røkir siglingina fyribils, ja, tað ljóðar við fullari last av undantaksløvvum fyrri at sleppa at sigla. Tróndur er elsta skipið í strandfaraflootanum og ógvuliga ótíðarhóskandi. Hevði tað ikki

verið rætt at latið nýggja skipini koma eftir tórni, so sum tey eru jættað av tykkum, sum umsitast samferðslumálini?

Og eitt, sum hevur alstóran áhuga, tað er, hvussu nógv hevur strandfaraskipið Tróndur kostað tí almenna, síðan hann var settur í fasta rutusigling til Sandoynna? Her verður hugsað um ta stóru umbyggingina, sum kostaði fleiri ferðir tað, sum hon var ætlað, tá Tróndur bleiv innilokaður. Umframt allar teir mongu ábøturnar og broytingarnar á skipinum fyrri at uppfylla tey helstu trygdarkrøvi. Harra landsstýrismaður í samferðslumálum, eru

umbyggingar og ábøtis-kostnaðurin á Strandfaraskipinum Tróndi ikki blivin so stórir, at hann tættar í at byggja eitt nýtt skip?

Hevði tað ikki verið náttúrligt at bygt eitt nýtt skip til siglingina um Skopunarfjørð beinanvegin? Her kundu tit jú skapt nokur hart tiltrondt arbeiðspláss.

Tíðin er ikki langt burtur, at Tróndur verður lagdur, og tá dugir ikki at koma við Sam til sandoyingar. Tekningin er klár til ein nýggjan Trónd, skipasmíðjurnar í Føroyum eru til reiðar, og pengarnar hevur landsstýrið lætt við at finna sum skilt, hvørjum verður so biðað eftir? Er tað eftir, at hvarð mansbarn skal flyta úr Sandoynni, nú alt er um at drukna í tósi um vælvild imóti Sandoynni, men tað merkist ikki millum fólk, ið búleikast her!

Heima á Sandi 13. sept.

Elis Poulsen

Vitjan av Isle of Man

Isle of Man er eitt litit oyggjasamfelag, sum hevur nógv til felags við Føroyar, sum t.d. stódd og fólkatal. Isle of Man hevur eitt líknandi samband við Bretland, sum Føroyar hava við Danmark við felags verju- og uttanríkispolitikk. Men Isle of Man rindar Bretlandi fyrri ómakin teir hava av Isle of Man!

Tað er eydnast á hesi oyggi at skapa eitt samfelag í stórar menning, har arbeiðsloysi í dag er litit og einki.

Tað kundi verið, at vit í Føroyum hava okkurt at læra av Isle of Man, og tí hevur landsstýrið boðið Stephen Carse, figgar-

rådgeva, og Keith Stewart, idnaðarrådgeva, til Føroya at greiða frá, hvussu teir skipa víðurskiftini heima hjá teimum. Hesir báðir koma til Føroya mikudagin, og fara hósdagin at hava fund við politikarar og friggjadagin við vinnulívfolki.

Eisini verður skipað fyrri einum almennum fundi við hesum báðum og hann verður hósdagin 21. sept. kl. 19.30 í Nótúni (Fiskirannsóknarstovan).

Øll eru vælkomin til hendan fund.

Føroya Landsstýri